

Rolnummer 5537
Arrest nr. 152/2013 van 13 november 2013

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 112, 113 en 115 van de programmawet van 22 juni 2012, ingesteld door de cvba « Provinciale Brabantse Energiemaatschappij ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en J. Spreutels, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey en T. Giet, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 13 december 2012 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 14 december 2012, heeft de cvba « Provinciale Brabantse Energiemaatschappij », met zetel te 3210 Linden (Lubbeek), Diestsesteenweg 126, beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 112, 113 en 115 van de programmawet van 22 juni 2012 (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 28 juni 2012).

De Ministerraad heeft een memorie ingediend, de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 9 oktober 2013 :

- zijn verschenen :

. Mr. N. Ahmadzadah *loco* Mr. C. Coen, advocaten bij de balie te Antwerpen, voor de verzoekende partij;

. Mr. A. Carton, tevens *loco* Mr. D. D'Hooghe, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. In rechte

- A -

Wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft

A.1. De Ministerraad is van oordeel dat het beroep is beperkt tot het onderdeel van het bestreden artikel 112 dat artikel 55, eerste lid, van de wet van 24 oktober 2011 amendeert en tot het onderdeel van het bestreden artikel 115, eerste lid, dat de inwerkingtreding van het voormelde artikel 112 op 1 januari 2012 vaststelt. Het beroep tegen de overige onderdelen van de artikelen 112 en 115 en tegen artikel 113 is niet ontvankelijk, vermits daartegen geen grieven worden aangevoerd.

A.2. Wat haar belang bij de vernietiging betreft, stelt de verzoekende partij dat zij, in haar hoedanigheid van overheidsdienst die niet was aangesloten bij het gemeenschappelijke pensioenstelsel van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (hierna : RSZPPO) en in het verleden personeelsleden heeft overgenomen van een entiteit die wel bij het gemeenschappelijke pensioenstelsel van de RSZPPO was aangesloten, tot 1 januari 2012 aan artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet was

onderworpen en op grond van die bepaling bijdragen aan de RSZPPO diende te betalen. Dat artikel 161*bis* werd met ingang van 1 januari 2012 opgeheven bij artikel 54 van de wet van 24 oktober 2011. Bij het bestreden artikel 112 wordt in de overgangsbepaling waarin artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 voorzagt, « artikel 55 » door « artikel 54 » vervangen. De inwerkingtreding van de aldus gewijzigde bepaling wordt in het bestreden artikel 115 retroactief bepaald op 1 januari 2012. Artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet wordt opnieuw en retroactief van toepassing op personeelsoverdrachten die vóór 1 januari 2012 hebben plaatsgevonden, met aanzienlijke gevolgen voor de financiële verplichtingen van de verzoekende partij.

A.3. De Ministerraad betoogt dat de verzoekende partij haar belang bij de vernietiging van de bestreden bepalingen niet aantoonde. Het standpunt van de verzoekende partij dat de wet van 24 oktober 2011 met ingang van 1 januari 2012 artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet zou hebben opgeheven en dat artikel opnieuw retroactief van toepassing zou zijn verklaard ingevolge het bestreden artikel 112 van de programmawet van 22 juni 2012, berust op een foutief juridisch uitgangspunt. Immers, de wet van 24 oktober 2011 voorziet reeds vanaf haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van 3 november 2011, in artikel 55, in een overgangsbepaling voor de toepassing van de artikelen 161*bis*, 161*ter* en 161*quater* van de Nieuwe Gemeentewet op personeelsoverdrachten die vóór de inwerkingtreding van die wet hebben plaatsgevonden. Het bestreden artikel 112 wijzigt inhoudelijk niets aan het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011; het strekt uitsluitend ertoe een materiële vergissing van de wetgever recht te zetten door de verwijzing naar « artikel 55 » te vervangen door de verwijzing naar « artikel 54 ». Daaruit volgt volgens de Ministerraad dat de situatie van de verzoekende partij niet rechtstreeks en ongunstig door de bestreden bepaling kan worden geraakt. Een eventuele vernietiging van artikel 112 kan de verzoekende partij geen enkel voordeel opleveren : zij zou op grond van de oorspronkelijke tekst van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 onderworpen blijven aan artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet.

Wat de middelen betreft

A.4. Het eerste van de drie middelen die de verzoekende partij aanvoert, is afgeleid uit de schending, door de bestreden bepalingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Ingevolge de wijziging van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 door de artikelen 112, 113 en 115 van de programmawet van 22 juni 2012, worden vergelijkbare categorieën van plaatselijke overheden verschillend behandeld. Plaatselijke overheden die niet bij de RSZPPO zijn aangesloten en personeel overnemen van een overheidsdienst die wel bij de RSZPPO is aangesloten, worden op verschillende wijze behandeld naargelang die personeelsovername vóór of na 1 januari 2012 heeft plaatsgevonden. Indien de personeelsoverdracht vóór 1 januari 2012 heeft plaatsgevonden, blijven de niet bij de RSZPPO aangesloten plaatselijke overheden bijdrageplichtig op grond van artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet. Die bijdrageplicht wordt daarentegen afgeschaft voor de niet bij de RSZPPO aangesloten plaatselijke overheden waar soortgelijke personeelsoverdrachten na 1 januari 2012 hebben plaatsgevonden. Voor dat verschil in behandeling bestaat volgens de verzoekende partij geen redelijke verantwoording.

Bovendien is de bestreden maatregel kennelijk onevenredig met het nagestreefde doel. Bij zijn arrest nr. 162/2005 van 9 november 2005 heeft het Hof artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet bestaanbaar bevonden met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het Hof was van oordeel dat, in zoverre de wetgever beoogt de levensvatbaarheid van het gemeenschappelijke pensioenstelsel van de plaatselijke overheden te verzekeren en mogelijke misbruiken te verhinderen, de in het geding zijnde bepaling een wettig doel nastreeft en geen onevenredige gevolgen heeft. Dat arrest kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd, vermits de situatie bij de wet van 24 oktober 2011 is gewijzigd. Weliswaar streeft de wetgever met de wet van 24 oktober 2011 hetzelfde doel na als dat van artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet, namelijk het vrijwaren van het voortbestaan van het gemeenschappelijke pensioenstelsel van de plaatselijke overheden, toch worden de maatregelen, waarin artikel 161*bis* voorheen voorzagt, blijkbaar niet meer noodzakelijk geacht, vermits die bepaling wordt opgeheven voor personeelsoverdrachten die na 1 januari 2012 plaatsvinden. Het onderscheid dat in de wet van 24 oktober 2011, zoals gewijzigd bij de programmawet van 22 juni 2012, wordt gemaakt naargelang de personeelsoverdrachten vóór of na 1 januari 2012 plaatsvinden, kan niet redelijk worden verantwoord.

A.5. De Ministerraad betoogt dat het verschil in behandeling dat door de verzoekende partij wordt onderkend niet bestaat. Artikel 24 van de wet van 24 oktober 2011 behoudt immers de bestaande principes van artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet voor overheden die niet bij het pensioenfonds van de RSZPPO zijn

aangesloten en na 1 januari 2012 personeel overnemen. Het eerste middel berust op het verkeerde uitgangspunt dat de wet van 24 oktober 2011 geen bepaling zou bevatten die soortgelijk is aan artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet.

Zelfs als een verschil in behandeling zou bestaan - *quod certe non* - volgt dat verschil niet uit de programmawet van 22 juni 2012, maar uit de wet van 24 oktober 2011. Die wet voorziet reeds vanaf haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van 3 november 2011 in een overgangsbepaling voor de toepassing van artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet op personeelsoverdrachten die vóór 1 januari 2012 hebben plaatsgevonden.

Louter ten overvloede wijst de Ministerraad erop dat artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet redelijk is verantwoord in het licht van het door de wetgever nagestreefde doel, zoals het Hof in zijn arrest nr. 162/2005 heeft bevestigd. De zienswijze van de verzoekende partij dat dit arrest niet langer pertinent zou zijn, vermits de wetgever in geval van personeelsovernames na 1 januari 2012 de niet aangesloten plaatselijke overheden niet meer zou verplichten om de pensioenlasten ten aanzien van de RSZPPO op zich te nemen, indien zij personeelsleden overnemen van wel bij het pensioenstelsel van de RSZPPO aangesloten overheden, berust, zoals reeds door de Ministerraad is aangetoond, op een foutief juridisch uitgangspunt.

Voorts is het eerste middel niet ontvankelijk, in zoverre het steunt op de schending van artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, vermits de verzoekende partij niet nader toelicht in welk opzicht de bestreden bepalingen die verdragsbepalingen zouden schenden.

A.6. Het tweede middel is afgeleid uit de schending, door de bestreden bepalingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het beginsel van het verbod van terugwerkende kracht, met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

In de parlementaire voorbereiding wordt niet aangegeven welke uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang de terugwerkende kracht van het bestreden artikel 112 zouden kunnen verantwoorden. Door aan de bestreden bepalingen terugwerkende kracht te verlenen, beïnvloedt de wetgever bovendien de afloop van een hangend rechtsgeding bij de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Ook volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan de retroactiviteit van een wetskrachtige norm een schending inhouden van het recht op een behoorlijke rechtsbedeling dat door artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt gewaarborgd. Door het bestreden artikel 112 aan te nemen, heeft de wetgever volgens de verzoekende partij tevens afbreuk gedaan aan het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

A.7. In hoofdorde is de Ministerraad van oordeel dat het tweede middel niet ontvankelijk is, vermits het niet voldoet aan de vereisten waarin artikel 6 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof voorziet.

In ondergeschikte orde betoogt de Ministerraad dat het tweede middel ongegrond is. Wat de vermeende schending van het beginsel van het verbod op retroactiviteit betreft, wijzigt het bestreden artikel 112 inhoudelijk niets aan het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011.

De zienswijze van de verzoekende partij dat het bestreden artikel 112 een hangend rechtsgeding zou beïnvloeden, kan niet worden aangenomen, vermits het betreffende rechtscollege aan het door artikel 112 gewijzigde artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 redelijkerwijze enkel de betekenis kan geven dat artikel 161*bis* van toepassing blijft op personeelsoverdrachten die vóór de inwerkingtreding van die wet hebben plaatsgevonden.

A.8. Het derde middel steunt op de schending, door de bestreden bepalingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 16 van de Grondwet en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De programmawet van 22 juni 2012 voert een discriminerend verschil in behandeling in tussen overheden die niet bij het gemeenschappelijke pensioenstelsel van de RSZPPO zijn aangesloten en personeel overnemen van een overheid die wel bij dat pensioenstelsel is aangesloten, naargelang die personeelsovername vóór of na 1 januari 2012 heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij is van oordeel dat de bijdrageplicht het eigendomsrecht aantast van de categorie van overheden die niet bij het gemeenschappelijke pensioenstelsel van de RSZPPO zijn aangesloten. Minstens wordt aan die categorie van overheden een aanzienlijke financiële last opgelegd, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat en met miskenning van de verplichting om een redelijk evenwicht na te streven tussen de vereisten van het algemeen belang en de bescherming van de fundamentele rechten van het individu.

A.9. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, verwijst de Ministerraad naar hetgeen hij bij de weerlegging van het eerste middel heeft uiteengezet.

Wat de aangevoerde schending van het eigendomsrecht betreft, is het derde middel noodzakelijkerwijze ongegrond, aangezien er geen schending is van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. In ondergeschikte orde heeft de verzoekende partij geen eigendomsrecht op de bedragen die zijn bestemd om een socialezekerheidsstelsel te financieren.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen en de situering ervan

B.1. De verzoekende partij vordert de vernietiging van de artikelen 112, 113 en 115 van de programmawet van 22 juni 2012.

B.2. Het Hof kan slechts uitdrukkelijk bestreden wetskrachtige bepalingen vernietigen waartegen middelen worden aangevoerd en, in voorkomend geval, bepalingen die niet worden bestreden maar die onlosmakelijk zijn verbonden met de bepalingen die moeten worden vernietigd.

Te dezen worden enkel middelen aangevoerd tegen, enerzijds, artikel 112 van de programmawet van 22 juni 2012, in zoverre het artikel 55, eerste lid, van de wet van 24 oktober 2011 « tot vrijwaring van een duurzame financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten en van de lokale politiezones, tot wijziging van de wet van 6 mei 2002 tot oprichting van het fonds voor de pensioenen van de geïntegreerde politie en houdende bijzondere bepalingen inzake sociale zekerheid en houdende diverse wijzigingsbepalingen » (hierna : wet van 24 oktober 2011) vervangt en, anderzijds, het eerste lid van artikel 115 van de programmawet van 22 juni 2012, in zoverre het bepaalt dat artikel 112 van dezelfde programmawet uitwerking heeft met ingang van 1 januari 2012.

Bijgevolg beperkt het Hof zijn onderzoek tot die bepalingen, die luiden :

« Art. 112. Artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 tot vrijwaring van een duurzame financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten en van de lokale politiezones, tot wijziging van de wet van 6 mei 2002 tot oprichting van het fonds voor de pensioenen van de geïntegreerde politie en houdende bijzondere bepalingen inzake Sociale Zekerheid en houdende diverse wijzigingsbepalingen wordt vervangen als volgt :

‘ Art. 55. De bepalingen van de artikelen 161*bis*, 161*ter* en 161*quater* van de nieuwe gemeentewet, zoals deze luiden vóór de opheffing ervan door artikel 54 van deze wet, blijven van toepassing op personeelsoverdrachten die vóór de inwerkingtreding van deze wet hebben plaatsgevonden.

[...] ».

« Art. 115. [Artikel] 112 [heeft] uitwerking met ingang van 1 januari 2012 ».

B.3.1. De wet van 24 oktober 2011 brengt een hervorming tot stand van de financiering van de pensioenen voor het vastbenoemde personeel van de betrokken besturen, hervorming die, volgens de memorie van toelichting, sedert meerdere jaren noodzakelijk was. Zij voert enkel een hervorming van de financiering door, en heeft geen betrekking op de inhoud van de pensioenstelsels. De voorwaarden om het recht op pensioen te openen en de berekening van de pensioenen van het betrokken personeel worden dus niet gewijzigd bij de bestreden wet (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-1770/001, p. 7).

In tegenstelling tot de werkgevers in de privésector of tot de federale overheidsdiensten en de ministeries van de gemeenschappen en de gewesten, dragen de provinciale en lokale besturen integraal de pensioenlasten van hun benoemde personeelsleden en hun rechthebbenden, dus zonder tegemoetkoming van de federale Staat (*ibid.*, p. 5).

Vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 oktober 2011 vielen de provinciale en lokale besturen onder verschillende systemen, om de wettelijke pensioenen van hun vastbenoemde personeelsleden en hun rechthebbenden te financieren. De overgrote meerderheid van de provinciale en lokale besturen was aangesloten bij één van de twee gesolidariseerde pensioenstelsels binnen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (hierna : RSZPPO). Die twee stelsels waren bekend onder de benamingen « pool 1 » en « pool 2 ». Pool 1 bestond hoofdzakelijk uit de lokale besturen die

vóór 1 januari 1987 waren aangesloten bij de voormalige Omslagkas van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Pool 2 werd in 1993 opgericht en bestond hoofdzakelijk uit grote werkgevers (grote steden en hun OCMW's). Hij was ook samengesteld uit een aantal provincies, van wie de toetreding werd toegestaan vanaf 2005. Die twee stelsels waren elk op zich gesolidariseerd. Zij werden apart beheerd. Het bijdragepercentage voor elk van beide pools werd jaarlijks vastgesteld door het beheerscomité van de RSZPPO op basis van de veronderstelde ontvangsten en uitgaven per pool (*ibid.*, p. 4).

Enkele lokale besturen beschikten overigens over een eigen pensioenstelsel en namen hun pensioenlast individueel op zich. Sommigen van hen vertrouwden het beheer van hun pensioenen bij overeenkomst toe aan een verzorgingsinstelling. Die besturen werden samengebracht in « pool 3 ». Andere lokale besturen stonden zelf in voor het beheer van de pensioenen van hun benoemd personeel, zonder een beroep te doen op de dienstverlening van een verzorgingsinstelling (« pool 4 »). De pools 3 en 4 waren eigenlijk geen pools zoals de pools 1 en 2, omdat de betrokken lokale besturen individueel en apart hun eigen pensioenlasten droegen (*ibid.*, p. 5).

Ten slotte waren alle lokale politiezones en de federale politie, sinds 1 april 2001, verplicht aangesloten bij het « Fonds voor de pensioenen van de geïntegreerde politie », dat ook een gesolidariseerd pensioenstelsel was, bekend onder de benaming « pool 5 » (*ibid.*).

Bij de wet van 24 oktober 2011 worden de pools 1 tot 5 samengevoegd in één enkel Fonds, het « gesolidariseerd pensioenfonds van de RSZPPO », waarin de uitgaven en de ontvangsten solidair worden verdeeld tussen alle deelnemers. Op termijn zal één identiek « basispensioenbijdragepercentage » van toepassing zijn voor alle provinciale en lokale besturen en voor de lokale politiezones die lid zijn van dat Fonds. Een gelijke behandeling met betrekking tot dat percentage zal geheel zijn verwezenlijkt vanaf 2016. Als correctief mechanisme wordt een bijkomende responsabiliseringsbijdrage ten laste gelegd van sommige provinciale en lokale besturen, namelijk die waarvan het eigen bijdragepercentage hoger is dan het basisbijdragepercentage doordat hun personeel weinig actieve statutaire personeelsleden telt. De memorie van toelichting bevat de volgende formule : « totale pensioenbijdrage = basisbijdragepercentage x loonmassa van de vastbenoemde personeelsleden + responsabiliseringscoëfficiënt x (pensioenlast - [basisbijdragepercentage x

loonmassa van de vastbenoemde personeelsleden]) » (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-1770/001, p. 19).

Wat de vroegere pool 5 betreft, zijn alleen de lokale politiezones ambtshalve aangesloten bij het nieuwe Fonds; de pensioenen van de leden van de federale politie en hun rechthebbenden worden apart gefinancierd.

B.3.2. Bij zijn arrest nr. 71/2013 van 22 mei 2013 heeft het Hof de beroepen tot vernietiging die tegen de wet van 24 oktober 2011 waren ingesteld, verworpen.

B.3.3. Artikel 24 van de wet van 24 oktober 2011 - opgenomen in hoofdstuk 7 (« Toepasselijke bepalingen in geval van herstructurering ») van titel 2 (« Financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke besturen en van de lokale politiezones ») - voorziet in een vervanging, voor de toekomst, van artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-1770/001, p. 40) en bevat een soortgelijke regeling als die van artikel 161*bis*.

B.3.4. Bij zijn arrest nr. 162/2005 van 9 november 2005 heeft het Hof voor recht gezegd dat artikel 161*bis*, §§ 1 en 2, van de Nieuwe Gemeentewet, zoals ingevoegd bij artikel 75 van de wet van 30 december 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, dus vóór de wijziging ervan bij artikel 58 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schond.

B.3.5. Bij artikel 54, 1°, van de wet van 24 oktober 2011 worden de artikelen 161 tot 169 van de Nieuwe Gemeentewet opgeheven.

Artikel 55, eerste lid, van de wet van 24 oktober 2011 voorziet in een overgangsbepaling, die als volgt is gesteld :

« De bepalingen van artikelen 161*bis*, 161*ter* en 161*quater* van de nieuwe gemeentewet, zoals deze luiden vóór de opheffing ervan door artikel 55, blijven van toepassing op personeelsoverdrachten die vóór de inwerkingtreding van deze wet hebben plaatsgevonden ».

De voormelde artikelen 54, 1°, en 55 zijn op 1 januari 2012 in werking getreden (artikel 56 van de wet van 24 oktober 2011).

B.3.6. Het bestreden artikel 112 van de programmawet van 22 juni 2012 vervangt het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 door de volgende bepaling :

«De bepalingen van de artikelen 161*bis*, 161*ter* en 161*quater* van de nieuwe gemeentewet, zoals deze luiden vóór de opheffing ervan door artikel 54 van deze wet, blijven van toepassing op personeelsoverdrachten die vóór de inwerkingtreding van deze wet hebben plaatsgevonden ».

Overeenkomstig het bestreden eerste lid van artikel 115 van de programmawet van 22 juni 2012 heeft artikel 112 uitwerking met ingang van 1 januari 2012, zijnde de datum van de inwerkingtreding van de wet van 24 oktober 2011.

Ten aanzien van het belang

B.4.1. De verzoekende partij wijst erop dat zij, in haar hoedanigheid van overheidsdienst die niet was aangesloten bij het gemeenschappelijke pensioenstelsel van de RSZPPO en in het verleden personeelsleden heeft overgenomen van een entiteit die wel bij dat pensioenstelsel was aangesloten, tot 1 januari 2012 aan artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet was onderworpen.

Zodra het met ingang van 1 januari 2012 is opgeheven, is artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet opnieuw en retroactief op haar van toepassing ingevolge het bestreden artikel 112 van de programmawet van 22 juni 2012, met aanzienlijke gevolgen voor de financiële verplichtingen van de verzoekende partij, zodat zij rechtstreeks en ongunstig in haar situatie zou kunnen worden geraakt.

B.4.2. Volgens de Ministerraad zou de voormelde zienswijze van de verzoekende partij op een foutief juridisch uitgangspunt berusten, vermits de wet van 24 oktober 2011 reeds vanaf haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van 3 november 2011, in artikel 55, in een overgangsbepaling zou hebben voorzien wat betreft de toepassing van de artikelen 161*bis*, 161*ter* en 161*quater* van de Nieuwe Gemeentewet op

personeelsoverdrachten die vóór de inwerkingtreding van die wet hebben plaatsgevonden. Het bestreden artikel 112 zou inhoudelijk niets aan het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 hebben gewijzigd; het zou uitsluitend ertoe strekken een materiële vergissing van de wetgever recht te zetten door de verwijzing naar « artikel 55 » te vervangen door de verwijzing naar « artikel 54 ». Daaruit zou volgen dat de situatie van de verzoekende partij niet rechtstreeks en ongunstig door de bestreden bepaling zou kunnen worden geraakt.

B.4.3. Die exceptie van onontvankelijkheid hangt af van de draagwijdte van de bestreden bepalingen. Wanneer een exceptie van niet-ontvankelijkheid die is afgeleid uit de ontstentenis van belang, betrekking heeft op de draagwijdte die aan de bestreden bepalingen dient te worden gegeven, valt het onderzoek van de ontvankelijkheid samen met het onderzoek van de grond van de zaak.

Ten gronde

B.5. De verzoekende partij voert drie middelen aan.

Het eerste middel is afgeleid uit de schending, door de bestreden bepalingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Ingevolge de wijziging, door de bestreden bepalingen, van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011, zouden vergelijkbare categorieën van plaatselijke overheden zonder redelijke verantwoording verschillend worden behandeld. Plaatselijke overheden die niet bij de RSZPPO zijn aangesloten en personeel overnemen van een overheidsdienst die wel bij de RSZPPO is aangesloten, zouden op verschillende wijze worden behandeld naargelang die personeelsovername vóór of na 1 januari 2012 heeft plaatsgevonden. Indien de personeelsoverdracht vóór 1 januari 2012 heeft plaatsgevonden, zouden de niet bij de RSZPPO aangesloten plaatselijke overheden bijdrageplichtig blijven op grond van artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet. Volgens de verzoekende partij zou die bijdrageplicht daarentegen worden afgeschaft voor de niet bij de RSZPPO aangesloten

plaatselijke overheden waar soortgelijke personeelsoverdrachten na 1 januari 2012 hebben plaatsgevonden.

B.6. Uit de vergelijking van de in B.3.5 en B.3.6 geciteerde oude respectievelijk nieuwe redactie van artikel 55, eerste lid, van de wet van 24 oktober 2011, blijkt dat het bestreden artikel 112 van de programmawet van 22 juni 2012, behoudens louter vormelijke aanpassingen, slechts op één punt de vorige redactie van het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 heeft gewijzigd, namelijk de vervanging van de verwijzing naar « artikel 55 » door de verwijzing naar « artikel 54 ».

Daarmee beoogde de wetgever een manifeste materiële vergissing in de oorspronkelijke redactie van het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 - de enige overgangsbepaling in die wet - recht te zetten, waarin per vergissing naar de opheffing van de artikelen 161*bis*, 161*ter* en 161*quater* van de Nieuwe Gemeentewet « door artikel 55 » werd verwezen. De wetgever beoogde vanzelfsprekend in het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 te verwijzen naar artikel 54 van dezelfde wet, wat de enige algemene opheffingsbepaling in die wet is. Om die reden werd door het bestreden artikel 112 de verwijzing naar « artikel 55 » vervangen door een verwijzing naar « artikel 54 ». Die vervanging wijzigt niets aan de inhoud van het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011.

Aangezien het eerste lid van artikel 55 van de wet van 24 oktober 2011 ook vóór de inwerkingtreding van het bestreden artikel 112 van de programmawet van 22 juni 2012 bepaalde dat de artikelen 161*bis*, 161*ter* en 161*quater* van de Nieuwe Gemeentewet van toepassing blijven op personeelsoverdrachten die vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 oktober 2011 hebben plaatsgevonden, berust de zienswijze van de verzoekende partij dat ingevolge het bestreden artikel 112 artikel 161*bis* van de Nieuwe Gemeentewet opnieuw en retroactief van toepassing zou zijn op personeelsoverdrachten die vóór 1 januari 2012 hebben plaatsgevonden, op een verkeerd uitgangspunt.

B.7. Het eerste middel is niet gegrond.

B.8. Vermits het tweede en het derde middel op dezelfde verkeerde lezing van de bestreden maatregel berusten, zijn zij evenmin gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 13 november 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt